

syn til det Spørgsmaal, som den ærede Rigsdagsmand fremsatte, skal jeg sige, at det Lød, som om det var udtømmende, men det var det slet ikke; det er slet ikke sagt, at det bliver Rigsretten, som kommer til at afgjøre dette Spørgsmaal. Jeg skal i den Henseende tillade mig at oplæse en Yttring af en Mand, som jeg veed, at de Herrer sætte Pris paa, nemlig Monrad. Han siger: „Naar der er en Overtredelse, som kan finde sin fuldkomne Retfærdiggjørelse, da vil Enhver indse, at man i det Tilfælde har at holde sig dertil; men jeg maa tillige gjøre opmærksom paa, at det er en forgyveres Trost, naar Ministeriet tror, at, naar Udgifter som de her omhandlede ikke erkjendes nødvendige af Thinget, saa skal Thinget ty til Rigsretten for at faae Sagen paakjendt. Det er aldeles ikke Tilfældet. Her ligger Dommen om, hvorvidt Udgiften er nødvendig eller ikke“. (Hall: Jeg troede ikke, at det var dette, der var Tale om her. Her er Tale om Overtredelser!) Ja om Overtredelser. (Hall: Deres Nødvendighed!) Ja, hvad der gjælder om Overtredelser, maa da ogsaa gjælde om foreløbige Finantslove, ja i endnu langt højere Grad om disse. (Hall: Det er en stor Misforstaaelse!) Det troede jeg dog, at vi let kunde blive enige om, at, hvad der gjælder om den Slags Overtredelser, ogsaa maa gjælde om foreløbige Finantslove. Nei, det er Thinget, der er Dommer over, hvor vidt en Overtredelse har været nødvendig eller ikke. (Hall: Vil det ærede Medlem ikke meddele, hvorfra han oplæste dette? Det veyler saa meget med det ærede Medlems Citater.) Det er anden Behandling af Luteins Forslag om en Kommissions Nedsettelse, og det staar i Nærheden af, hvad jeg sidst oplæste. (Hall: Hvis Yttringer var det, som det ærede Medlem citerede?) Det var Monrads. (Hall: Naa!) Hvad der gjælder om Berettigelsen for os til at bestemme Nødvendigheden af Udgifters Overtredelse, maa endnu mere gjælde, hvor Overtredelsen gjælder hele Budgettet. Dette forekommer mig temmelig klart; men selv om det ærede Medlem nu ikke vil dele Monrads Anskuelse i saa Henseende (Hall: Det har jeg aldrig gjort!) — det er vel muligt, jeg kan godt forstaa, at det ærede Medlem ikke deler Monrads Anskuelse, — saa være det mig tilladt at sige, at det er ganske klart, at dette Spørgsmaal ikke er det samme som det, jeg har stillet, og det er ikke berettiget, allerede af den Grund, jeg nævnte, at Svaret derpaa er hos Kongen. Dernæst skal Spørgsmaalet om, hvad

der skulde gjøres, ikke blive ubesvaret fra vor Side; thi hvad der i saa Henseende skulde gjøres, kommer ikke til at afhænge af Rigsretten, jeg vilde ikke anse det for rigtigt at anlægge Sag. Svaret vil komme til at afhænge af det danske Folk. Jeg tror, at det danske Folk fuldstændig har Svaret paa rede Haand og ogsaa nok skal give det, naar nødvendigt bliver, men jeg siger, at Forudsætningen er efter vor Tro paa Kongen umulig. Det er fuldstændig umuligt, vi tro ikke derpaa. Derimod inderstammer jeg, at den Begring ved at svare, der viste sig fra det ærede Medlems Side paa egne og Partifællers Vegne med Hensyn til det theoretiske Spørgsmaal, om noget Saabant var et Grundlovsbrud efter deres Opfattelse af Grundloven, at denne Laushed var næsten lige saa god som et Svar.

Sall: Det forekommer mig virkelig, at den ærede Rigsdagsmand er noget for usjøsom, naar han taler om min Laushed. Jeg synes, at jeg taler saa meget, at jeg selv bliver helt ilde tilmode ved saa ofte at tage Ordet for at give ham Svar; men at min Imødekommen i saa Henseende ikke altid kan være fuldt tilfredsstillende for den ærede Rigsdagsmand, kan han dog ikke med Rette forundre sig over. Jeg skal nu imidlertid forsøge at give Svar paa den sidste Opklæning, for at det kan blive klart for alle dem, som synes at være blevene saa livlige ved at høre Monrads Navn nævne, at jeg ingenlunde har forladt min Mening om Monrad, som de synes at mene, der ikke have kjendt Sagens Gang. Det synes mig indlysende, at der ikke af de Yttringer, det ærede Medlem oplæste, kan drages Slutninger angaaende det Spørgsmaal, hvorom Talen nu er, og allerminst kan der drages Slutninger fra, hvad Monrad yttrede den Gang i den Henseende, fordi han gif ud fra den Forudsætning, at det skulde være i Overensstemmelse med Grundloven, at afholdte Pengedgifter, naar der var Spørgsmaal derom, ubetinget tilsvaredes, uden at der behøvedes nogen Dom derfor. Det var en Mening, han den Gang havde, men som jeg paa det Bestemteste modsatte mig, hvilket jeg nu paa ingen Maade kan beklage, thi det er i Sandhed en Mening, som jeg ingenlunde kunde være tjent med skulde staa ved Magt. Dette er jo imidlertid Noget, som maa gjælde indenfor sine Grændser, og dernæst maa man dog vel lægge Mærke til, at hverken Thinget eller Regjeringen eller Rigsdagen i det Hele vedkjendte sig denne Opfattelse,